

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА
02. ЈУНА 2014. ГОДИНЕ**

Председник већа: Председник већа отвара заседање и објављује главни претрес у предмету Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине под службеним бројем К-По2 5/14 против оптуженог Поп Костић Бобана због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО број 1/14 од 31.03.2014. године.

Веће поступа у саставу судија Вера Вукотић прдседник већа, судије Снежана Николић Гаротић и судија Винка Бераха Никићевић, чланови већа. Записничар – Олгица Куч.

Има ли примедби на састав већа? Хвала лепо.

Председник већа утврђује да су на главни претрес приступили заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Поп Костић са браниоцем адвокатом Теодором Гаврићем, судски вештак проф.др Ратко Ковачевић неуропсихијатар.

Ко нам је од сведока присутан?

И сведок Симоновић Константин.

На главни претрес нису приступили сведоци [REDACTED], нема доказа да су уредно позвани.

Да ли је одбрана добила налаз вештака?

Адв. Теодор Гаврић: Јесмо, сада смо добили.

Председник већа: Добро, био је кратак рок па сам ја зато вам дала мада смо ми рекли да вештаци дођу, ту је представник комисије, па ћемо даље видети.

Констатује се да су пре почетка главног претреса налаз комисије вештака Института за судску медицину од 29.05.2014. године уручен оптуженом и његовом браниоцу, тужилац је већ добио тај налаз.

Како су испуњене процене претпоставке за одржавање главног претреса, то веће на основу одредбе члана 385 ЗКП-а **доноси**

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

На основу одредбе члана 236 став 1 ЗКП-а врши се тонско снимање главног претреса и транскрипти аудио записа су саставни део записника о главном претресу.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ЗА ОПТУЖЕНОГ

Оптужени Поп Костић Бобан. Само за пулт и укључите, да црвено. Бобане ваши су лични подаци као што сте давали на припремном рочишту, нема никаквих измена?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, нема, нема.

Председник већа: Оптужени Поп Костић Бобан, са личним подацима као у списима предмета, без измена и допуна.

Хвала лепо. Седите.

У смисли члана 395 ЗКП-а председник већа упозорава оптуженог да прати ток главног претреса, да је дужан да доказне предлоге износи одмах или у најкраћем року, по сазнању да је њихово изођење потребно.

Председник већа поучава оптуженог о његовим правима и обавезама у смислу члана 68 и 70 ЗКП-а, и то упозорава се оптужени да пажљиво прати тог главног претреса, да све што изјави може бити коришћено као доказ у поступку, да има право да ништа не изјави и да ускрати одговор на поједина питања, да слободно изнесе своју одбрану, призна или не призна кривицу, да се изјасни о свим чињеницама и доказима који га терети и да изнесе чињенице и доказе у своју корист, да испитује сведоке оптужбе и да се под истим условима као и сведоци оптужбе у њиховом присуству испитују сведоци одбране, да изнесе чињенице и предлаже доказе у своју одбрану, поставља питања сведоцима, вештацима, стручним саветницима, ставља примедбе и даје објашњења у вези са изведеним доказима, да разматра списе и разгледа предмет, те који служе као доказ, има обавезу да се одазове на сваки позив органа поступка, да обавести орган поступка о промени адресе пребивалишта или боравишта, односно намери да промени адресу пребивалиште или боравишта и упозорава се оптужени да ће се на главном претресу изводити само докази у вези са оспореним делом оптужнице.

Ово су Ваша права Костићу, то смо већ говорили на припремном рочишту али сам дужна да Вас опет упозорим на све то.

ИЗЛАГАЊЕ ОПТУЖБЕ

Заменик тужиоца за ратне злочине – Милан Петровић

Хоћете само да прочитате или да изложите оптужницу?

Заменик тужиоца: Сходно одредби члана 47 став 1 Закона о пружању међународне правне помоћи у кривичним стварима уређујем према Законима Републике Србије потврђену оптужницу Тужилаштва Брчко Дистрикта од 24. априла 2013. године, тако што на основу члана 43 став 2 тачка 5, члана 331 став 1 и 2 и члана 332 Законика о кривичном поступку, те у вези стим и члана 3 и 4 Закона о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

против Поп Костић Бобана, са познатим личним подацима,

што је:

-за време оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине који се водио између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа у периоду од 1992. до 1995. године, као припадник Прве посавске пешадијске бригаде Војске Републике Српске, Војна Пошта 7410 Брчко, као војне јединице на страни српског народа, кршио правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) Четврте Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године која је ратификована одлуком Народне скупштине Федеративне Народне Републике Југославије „Службени лист“ број 24/50 и правила из члана 4 став 2 тачка а) Допусног протокола II уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године,

на тај начин што је 10. маја 1992. године у формираном логору „Лука“ у Брчком затворено цивилно лице оштећеног [REDACTED] из Брчког телесно повредио и психички мучио, тако што је оштећеног извео из просторије где је био затворен и одвео у једну канцеларију објекта логора „Лука“ где му је прво наредио да на папиру напише своје име и датум када хоће да га убију, да би потом стиснутом шаком десне руке на којој је имао метални боксер оштећеног ударао по лицу и глави, а за које време туче у левој руци је држао нож, те тако оштећеног телесно повредио и психички мучио стварањем код њега страха за живот и телесни интегритет високог интензитета,

-тима је учинио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

Председник већа: Хвала лепо колега.

ИЗЈАШЊАВАЊЕ ОПТУЖЕНОГ

Председник већа ће питати оптуженог, станите за пулт молим Вас, јесте разумели оптужницу, примили сте је, видели сте шта Вам се ставља на терет?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам.

Председник већа: Да ли желите да изнесете своју одбрану? Признајете ли да сте извршили ово дело?

Опт. Поп Костић Бобан: Не признајем.

Председник већа: Не признајете. Разумели сте оптужницу?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам.

Председник већа: Хоћете да касније изнесете одбрану?

Опт. Поп Костић Бобан: Хоћу.

Председник већа: Добро.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Председник већа објављује почетак доказног поступка у смислу члана 394 ЗКП-а и упозорава странке у смислу члана 391 став 1 ЗКП-а да могу до завршетка главног претреса предлагати да се изведу докази, а могу поновити предлоге који су раније одбијени. Председник већа поучава оптуженог да се може изјаснити о свим околностима које га терете, да може да изнесе све чињенице које му иду у прилог, па позива оптуженог да изнесе своју одбрану.

Саслушање опт. Поп Костић Бобана

Изволите Бобане, у вези са наводима оптужнице, можете да испричате шта је било, како, шта је тачно и шта није тачно?

Опт. Поп Костић Бобан: Па ја сам за време, када је избио рат у Брчком, у Босни, био у Лесковцу код бабе и деде. Деда је већ умро био, код бабе са мајком. А отац и брат су били у Брчком, пошто су они живели у Брчком, а ми смо били у гостима. И када сам чуо да је избио рат, на телевизији, у Брчком отишао сам у Брчко, до Бијељине аутобусом, а од Бијељине није било превоза, стопирао сам. Колоне су ишне наовамо и једино ја на тамо. Преспавао сам, то је био 06. сећам се пошто је „Ђурђевдан“.

Председник већа: 06. мај?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, 06. мај, 06. маја. Кући нисам смео да идем, чула се пуцњава околу па сам отишао код девојке у стан, стан је био разваљен врата, ту сам преспавао код ње. Када сам покушао опет на Кланац, то је део града у Брчком, на Кланац да одем, зауставила ме полиција, легитимисала, отишао сам са њима у касарну, 08. сам мобилисан. После мобилизације када сам мобилисан, пушку, нож, бајонет, што кажу нож сам држао у руци, оно ни парадајз да не би могао да исечем они ножем, био је туп, смо послати на положај. Е сада заборавио сам колико је километара баш Глухатовац удаљен, да ли 10-так, да ли 12 километара од Брчког, на положају, јер се пуцало. Смена нам је била таква да се на положају буде 7 до 10 дана, па се онда мењамо на два, три дана, неко иде својој кући, а ја нисма имао где, или сам спавао у цурином стану или у касарни. Што се тиче „Луке“ Брчко јесам био, јесам био јер када сам јавио мајци да сам мобилисан, да ћу остати, што нисам желео да будем мобилисан, не могу ја да пуцам сада на амицу, на даицу и на рођаке које имам тамо јер више имам фамилије тамо у Брчком него овде у Лесковцу, пошто ми је мајка брчакиња, Муслиманка. Онда снаха ми је, брат ми је оженио [REDACTED], и она је Муслиманка. Више фамилије тамо имам него у Лесковцу. Ето имам две тетке и сестре од тетака. Када сам након пет, шест дана добио везу, звао сам Лесковац да се јавим да ћу остати мобилисан, јер знам, знао сам да дезертерство, за дезертерство је стрељање, а где сви Турци туд и мали Мујо што кажу. Мајка ме замолила да поведем где је њен брат, онда где је брат од ујака, сестра од ујака, фамилија, [REDACTED], а отац је у међувремену, ми смо се мимоишли и брат, дошли у Лесковац, па је отац псовао што сам ја отишао овамо. Замолио ме, пошто је отац чуо да је у логору, када се формирао логор да Муслимане воде тамо, ја јесам отишао након осам, девет дана у „Луку“, десет тако, не могу мислим да је чак и девет, десет дана, не могу се сетити, да видим где су, шта је са њима, јер кући сам био, празна кућа, разваљена врата, намештај све је било разбацано. У „Луци“ јавим се тамо, видео

сам отворена врата и видим људи машу, неки ме препознају, неки не препознају, замолио сам списак да видим спискове те да ли има [REDACTED], и тако даље и тако даље, имао сам и пријатеља [REDACTED] исто сам видео тамо, е онда сам, нисам их нашао ту. Нисам. Кад су се вратили кући онда сам у СУП отишао и средио им ову пропусницу да могу да иду, ујко, рођени брат од моје мајке. Када сам опет одлазио па за [REDACTED], за другог једног полубрата он је био матичар јер Поп Костић фамилија је у Брчком једна од честитих фамилија и дан данас ево брат ми држи фирму, никад нико од нас није био кажњаван, никад. Ја немам ниједну казну ни за возачки нисам платио. Тражио сам и цуру што сам имао, тражио сам друштво, јер ја сам тамо био боравио сам од своје 15-те године до избијања рата.

Шта друго да вам кажем, када некога видим, например ево препознао сам [REDACTED] који је радио са моји оцем у „Бималу“, у фабрици „Бимал“. Замолио сам ко је тамо био главни, не сећам се како се зове, нити сам смео да, добар је човек био, било ми је жао што му је ћерка умрла, говорили су да му је ћерка умрла, било ми је жао, а и добар је човек био, без обзира на националност сви су људи исти, да га пусте. Може, услов је био да се потпише, да потпишем, они ће га пустити, али да потпишем, ако се сазна да је био СДА или нешто да се нађе пиштољ или нешто код њега, идеш и ти у салу, метак у потиљак па у Србију, а и он. То ми је било речено тамо. Ту је почео већ мало страх, али сам морао, опет су онда одвели ујку, исцепали му оно што је био пропусницу добили, сад тамо су сто војски је било, те ови те они, те „Орлови“, те, поцепали, па опет тражи ујку, два или три пута не могу се сетити, два или три пута ја сам ишао у „Луку“. Пуштени су [REDACTED] и плус ја сам отишао пошто је био јер нису хтели одмах га, потписао сам, да га пусте, док сам стајао тамо, пришао сам, врата хангара, није то било ко оно у филмовима логор па жица и онако, него хангар отворена врата, чувар, чак сам га ја молио, ајде пусти дам му конзерве или нешто, да видим да ми покаже списак, има ли [REDACTED], скупе са улице, покупе и одведу. Онда сам пришао, Муслиману, кад приђем питам има ли да онај тамо први или пети ред или шести [REDACTED] или [REDACTED] или [REDACTED] или... ћушнем им цигаре, дам им да ови не виде сада да сам им дао. Више нисам ишао.

Што се тиче тог пребијања, ја нисам у животу се потукао, тај метални боксер у животу га нисам држао у рукама кунем се, а камоли стављао на руку, а још и ножем, у животу нисам ударио никога, нити ми је, породица честита и праведна и школована, ја сам у Хрватској радио као туристички водич, са Хрватима се више дружио, васпитан сам увек ко Југословен. Ја не могу, мобилисан сам принудно, нисам хтео јер не могу ја на, то мени је од амице син, ту је рођени отац, рођени отац, брат и како да кажем брат од ујака, како ја да пуцам. Не могу. Ја сам цуру, девојку имао Хрватицу. Васпитан сам ко Југословен увек. Свака част власти ко је власт, али нека је посао, нека је рад. Онда је сазнато било да сам, да ми је мајка Муслиманка, нисам смео рећи да ми је мајка Муслиманка, крио сам, чак сам једно време говорио да ми је мајка Јелена, нисам смео рећи [REDACTED]. Када се сазнало, [REDACTED], још када се сазнало да сам ја и [REDACTED] и те њихове рођаке извукао, и овај је [REDACTED] био не сећам се, извукао сам овога он је био Хрват, [REDACTED], Хрват, њега, заједно смо играли фудбал за „БСК“. Породицама које су живеле, које знам, уђем у кућу, то није за мене пљачка била, јер ја да сам узео касетофон и донео нешто овде у Лесковац, отац би ме истерао из куће. Јесам узимао ако нађем супе или цак брашна, пушта кућа, однесем тамо код амице или код даице однесем. То је једини мој грех што сам ја на правило. Да сам тукао некога, нисам. Јер не би могао, ниједну казну у животу немам, ни мој отац, мој деда ни прадеда ни нико. Мој прадеда је свештених православни, ништа није имао против, нико није имао против што је оженио Муслиманку. А ово што се проживљава сада недај боже никоме, да ја ударам човека јер ја сам морао потписати, јер оде моја

глава. После се сазнало да ми је мајка Муслиманка и да сам ја неке Муслимане извукао и да ми је родбина Муслимани, јер ја нисам имао, нисам смео кући на Кланцу то је део града, да идем да спавам, већ је било опљачкано све, и ону жицу из зида су кидали, паркет нема, нема ништа. Дошао сам, мени су псовали мајку „балијску“, [REDACTED], из Брчког, да ми је мајка Туркиња, када смо се поречкали, ја сам толико био пребијен и исечен од стакла, ребра полумљена, тада сам, тамо су ме превели у касарни, па сам после у Лесковац, у Лесковцу сам ишао на превијање у војну амбуланту, поломио ребра. Ја сам се вратио у Брчко, оставио сам пушку под командом [REDACTED], да ми је глава у опасности, тада сам за њих био „балија“, после рата у Брчко више нисам отишао, пустили су ме можеш да идеш, нисам самовољно, само ми је рекао [REDACTED] боље бегај, оде ти глава. После рата пар пута су мене питали, ево и дан данас верујте кунем се у оној најсветије, али нећу никад у сина пуни годину дана следећи месец, то ми је на дан славе ми се родио син, никад се нећу у њега заклети, да и дан данас ја примам поруке и од Срба и од Муслимана, претеће. Зашто не идем у Брчко зато што не идем, отац мој оде код брата, он живи и дан данас тамо у Брчком, реновирао ону кућу што је већ све опљачкано и срушено, живи у Брчком, у супер је браку, има двоје деце, [REDACTED] му се зове жена, нека им је са срећом, ја сам се у овим годинама оженио, добио сам у овим годинама сина, али отац оде сретне га комшија, осветићу се ја њему, [REDACTED] један, то мој отац зна, ено га седи тамо и мајка и отац, ено их плачу доле, напани ти свог сина, наћи ћемо га ми кад тад, што ме није извукао из „Луке“. Много је било страх из „Луке“ извући некога, много јер ја када видим онога тамо што је чувар што се наслонио и пије ракију, не знам шта ће ми помислити. Оде мени глава, ја више ипак волим свој живот. Ја нисам могао све извући, да сам могао ја би извукао све. Али сваки мој извлачај оданде је био потпис на једном папиру. И онда мом оцу се говори ми ћемо се осветити, ако треба за 20 година за 20 година, и дан данас ја на Интернет примим поруку „е почело је...“ новине неке брчанске, „Отисак БА“ се зову, то написали ко да сам ја најгори човек на свету. Потукао се нисам. МУП Брчко, радио сам у Хрватској, никада националиста нисам био, ја не могу више волети Србију, све би поштовао где живим, ја има да поштујем њене законе овде, да живим у Босни ја ћу поштовати законе Босне и Херцеговине, али били смо Југославија, ја сам тако васпитан ко Југославија. Тамо ако одем, зато и не идем, ево га „четник“, где ти је онај „четник“ тако ме, чак су рекли и мом оцу знамо ми њега носио кокарду, војвода био, е сада и војвода сам постао. Ако сретне ове друге где си „балија“, дошло ми је и онда чекам да ово да се реши све, докажи да нисам крив, доказаћу. А дошло је да одем да узмем афричко неко држављанство или нешто, ја нисам крив што сам дете мешаног брака, кунем се, ево јуче смо кренули смо ноћас у пола 2, знам да можда то није суду важно, кунем вам се да карте у Лесковцу купимо, и отац плаћа три карте и мајка и он и ја, дао личне карте и онај чек пошто је јефтиније за пензионере и онај што продаје карте каже „а какво је ово име [REDACTED], ја сам се само овако окренуо и насмејао, докле ће то трајати више, дошло ми је да кажем био ми отац у Уједињеним нацијама па је упознао, она је из Кувајта. Не знам више шта да кажем. Да пребијам некога, ја нисам верујте мртваг човека видио за та два и по, три месеца колико сам био тамо, него смо пуцали у конзерве и спавао једу ме кормарци тамо у рову код Глухаковца, и онда смо прешли у Омербеговачу. Дође камион, дође смена, ајде кући, ја немам где, код ујака и ујне. Наиће војска, улети унутра, разбије врата, ја огрнем ону блузу српске ознаке, а уреду је барте и удаље. Уопште и не питају како се ти зовеш, како се ти зовеш, а он [REDACTED], рођени ујак. И сада сам ето ја, ту сам пред вама, добијао јесам позиве из Брчког, тамо суду да се јавим нисам хтео, за једне сам „балија“, а за друге сам „четник“, дошло је да ја више не знам шта сам, да ћу васпитавати своје дете да је Југословен и да поштује државу у којој живи, да бодем некога ножем, боксер нисам стављао на руку, а камоли на руку. Да ударам човека, не

можем. Страх је било госпођо судија потписати, а шта ако открију например за тог чика [REDACTED] да је нешто СДА био ово оно, мио је живот, 08. мобилисан да ја сада што пише тамо 10. отишао у „Луку“, па значи ја сам морао напустити положај, да побегнем значи за два дана да ја идем у „Луку“, а сваких пет, шест дана могу да назовем мајку. Каже пише тамо препознали ме с пиштољем у маскирној униформи, ја никад нисам дужио пиштољ, официри дуже пиштољ. Ја сам дужио аутоматску пушку, 4 оквира и бајонет, што кажем парадајз нисам могао да сечем са њим. Значи ја сам мобилисан 08. нема шансе, значи ја сам побегао са положаја да би дошао у „Луку“, извео некога да га пребијам, ја нисам имао право да изводим никога. У Брчком су оне јавне чесме где војска иде па сипа воде, ту стоје жене, старци и чекају, оне јавне чесме што се сипа вода, оне за воду, војска иде да сипа, [REDACTED] стоји крај мене, синко, Муслиманка, матере ти имаш ли можда цигару једну, ја сакријем да ме не виде ови, ћушнем јој паклу цигара кода сам дао сад сто евра јер знам и ја сам пушач и ево престао сам пушит да уштедим узео сам ову „умбрелу“, да не пушим, 160 динара сваки дан цигаре. Гледао сам да помогнем људима и гледао сам да ми је живот у опасности и од једних и од других, ти си шпијун, ти си мајка, попије четири, пет пива, нађу неку кућу тамо четири, пет лименки пива попију, дођи „балијо“ овамо стави нам кафу. Напију се полеме ми ребра, ја нисам могао да се закашљем. Још да га бодем ножем. Нико није од моје фамилије био. Ви мене осудите, нема проблема, али кад тад правда ће изаћи и истина јер чиста ми је савест, нисам украо, опет понављам мој отац какав је и мајка, и моја фамилија сва, један касетофон да сам донео кући мали, истерали би ме из куће. Ја сам у туризму, ја сам радио у Дубровнику за „Атлас“ Туристичку агенцију „Атлас“ у Хрватској до 1991. године, па ми је Хрват дошао и рекао „знаш шта Бобане узми плату, узми трајект бежи за Оребић, авион за Београд, биће фрке“ јер видео је оне заставе су почеле шаховнице и то све. И још не делим на, не могу да делим људе на, могу само на добре и лоше. Националиста никад нисам био нити ћу бити.

Председник већа: Добро. Је ли то све?

Опт. Поп Костић Бобан: Ако имате Ви што питати, ја сам ту.

Председник већа: Одбрана, изволите је ли има питања за оптуженог?

Адв. Теодор Гаврић: Господиен Костићу сећате ли се Ви кад је почео рат већ на подручју Брчко Дистрикта?

Опт. Поп Костић Бобан: Не знам стварно тачно рећи, чуо сам на телевизији када је.

Адв. Теодор Гаврић: Добро, дозвољавате да је то почетак маја 1992?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Адв. Теодор Гаврић: Ви сте се затекли Ви и Ваша мајка били сте у Лесковцу?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, код бабе.

Адв. Теодор Гаврић: Ваша мајка, хоћете само појаснити, она је Муслиманске националности из Брчког, је ли?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, она је била на школовању у Лесковцу и упознала оца и ту се удала.

Адв. Теодор Гаврић: Гдје су Вам тада били брат и отац? Рекли сте у Брчком?

Опт. Поп Костић Бобан: У Брчком, све смо мислили то она хампа, свађе, то ће дан, два и проћи.

Адв. Теодор Гаврић: Ви сте кажете 06. кренули за Брчко је ли?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, Ђурђевдан је био сећам се.

Адв. Теодор Гаврић: Зашто сте кренули ви у Брчко?

Опт. Поп Костић Бобан: Зато што је сам звао ја мајку.

Адв. Теодор Гаврић: Не, не, зашто сте кренули у Брчко?

Опт. Поп Костић Бобан: Због брата и оца.

Адв. Теодор Гаврић: Јесте кренули да ратујете или да њих спашавате?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја не знам где су, ја сам мислио, исто сам ја мислио то дан, два, три, да ће бити, ајде посвађали се и ваљда имају оно искуство што је Вуковар чује стално битке и ово оно, ваљда нису будале и они ако су ови овамо. Ишао сам да видим где су, шта су.

Адв. Теодор Гаврић: Ви сте мобилисани 08. маја је ли?

Опт. Поп Костић Бобан: 08. маја да.

Адв. Теодор Гаврић: Гдје сте мобилисани, у гарнизону, касарној је ли?

Опт. Поп Костић Бобан: Пошао сам опет да покушам на Кланац до своје куће да одем, зауставила ме патрола, милиција.

Адв. Теодор Гаврић: Само можете мало појаснити суду гдје се налази Кланац у склопу града, је ли то дио гдје су избили ратни сукоби или је то дио града?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте, како да кажем, Београд па сад, приграђе овако нешто, то је у граду, али као месна заједница.

Адв. Теодор Гаврић: И нисте могли ући и онда?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, пуцњава, снајпери и страх. Нисмо смјели даље да идемо.

Адв. Теодор Гаврић: Када сте мобилисани гдје сте ви распоређени, гдје сте отишли, гдје су вас упутили?

Опт. Поп Костић Бобан: У касарну прво ме мобилисали, узели податке, дали ми униформу, пушку, бајонет и дали ми ознаке, морао сам сам да шијем.

Адв. Теодор Гаврић: Гдје сте упућени?

Опт. Поп Костић Бобан: Кад се формирала та чета, камион, у Глухаковац.

Адв. Теодор Гаврић: У Глухакловац. Сјећате ли се колико вас је било у чети отприлике?

Опт. Поп Костић Бобан: Па 12 до 15.

Адв. Теодор Гаврић: Јел то било у саставу батаљона којим је командовао, командант био [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED], да.

Адв. Теодор Гаврић: Добро. Колико је трајала смјена, колико дана је смјена трајала?

Опт. Поп Костић Бобан: Па прво смо првих три, четири дана и ту сам нагубусио, појели ме комарци и копао ровове. И ту чучимо једно седам, осам дана, седам, осам дана, девет, не знам не могу се сјетит али углавном од 7 до 10 дана онда имамо право три дана.

Адв. Теодор Гаврић: Је ли могао ико напустит јединицу прије истека смене, тада?

Опт. Поп Костић Бобан: Не би смео.

Адв. Теодор Гаврић: Јел се у то вријеме могло шетати слободно градом?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Адв. Теодор Гаврић: Јесу ли...

Опт. Поп Костић Бобан: Не би смели, снајпери су тукли, преко пута је Хрватска, гуњали снајпери, страх леђа чува.

Адв. Теодор Гаврић: Снајпери ударали по граду јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Страх леђа чува.

Адв. Теодор Гаврић: Зашто сте ви отишли у „Луку“?

Опт. Поп Костић Бобан: Отац кад се вратио у Лесковац, рекао је мајци, она је питала за [REDACTED], за даицу, где је, што није и њега повео.

Адв. Теодор Гаврић: Јел` то брат ваше мајке?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, рођени.

Адв. Теодор Гаврић: Рођени брат и ради се о брату ваше мајке, његовој дјечи и његовој супрузи јел`?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Адв. Теодор Гаврић: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Онда је галамила и моја баба, била је жива, што нису и њега повели и ујну ██████████, е онда мени пуко филм што се свађају, ово, оно, а одо да видим где је, шта је, и отишо сам, ја сам мислио тамо отић да видим шта је...

Адв. Теодор Гаврић: Је ли било једноставно отић у Луку тада у том периоду?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Адв. Теодор Гаврић: Је ли било ризикантно по властити живот?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте, јесте, поготово гарантовати за неког, ако гарантује ...

Адв. Теодор Гаврић: Јесу ли и други долазили да извлаче своје пријатеље и родбину на исти начин?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја сам морао, морало се потписат, да ми папир и оловку и добро се сећам, и тебе и њега Сава има у Србији.

Адв. Теодор Гаврић: Јесте ли били упозорени да уколико се на терену докаже да је приликом претреса куће било шта нађе, што указује на њихово дејство политичко да ризикујете властити живот?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, да.

Адв. Теодор Гаврић: И ви сте давали гаранције за то, јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Па да, потпишем, али ако, фрка мало ако открију, ако, ја сумњам, па сам звао оца. Ја сам звао оца, замолио тамо да ли могу телефон добит, оца сам звао да пита за ██████████, знам да су пријатељи, радили су заједно у фабрици.

Адв. Теодор Гаврић: А ██████████ је радио с вашим оцем, јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Адв. Теодор Гаврић: И шта он вам је пришао тамо јел?

Опт. Поп Костић Бобан: А пришао ми је, није само мени прилазио, многи људи су, Брчко је мали град, многи прилазе, питају имаш цигару, имаш, дам, а не смем да ме, да ме не види овај.

Адв. Теодор Гаврић: А шта рекосте за тог ██████████?

Опт. Поп Костић Бобан: Молио ме човек, а и мени је било жао што знам да ћерка му умрла годину, две пре тога, али нисам смео, нисам смео, па сам замолио телефон, звао сам Лесковац оца, јер опет ја оцу највише верујем, да ли да гарантујем за [REDACTED], шта да радим ако ја тамо замолим да га пусте, да потпишем, оде моја глава. Добро се сећам кад је рекао извлачи га ако можеш, помагај му како знаш, ако не можеш ти доћ ћу ја. И тако, он је хтео да дође.

Адв.Теодор Гаврић: И ви сте гарантовали за њега, јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја сам потписао, сад кад ми је он рекао, верујем оцу.

Адв.Теодор Гаврић: Јесте ли ви, је ли изводљиво уопште да сте ви били 10.маја у „Луци“?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам одма, нисам одма. То што мене буни што сам ја прочитао ту, виђен сам у маскирној униформи, па сви су тамо били у маскираној с пиштољем, ја никад нисам носио пиштољ, официри су носили. Да ли може неки документ да се набави? Ја сам имао два опртача.

Адв.Теодор Гаврић: Добро сада, јесте ли могли бити 10. маја у „Луци“?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам, морао бих напустит онда у Глухаковац или пешке да дођем до Брчког.

Адв.Теодор Гаврић: Када сте долазили у „Луку“, јел ту било стража, управник „Луке“, јел била стража ту?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте.

Адв.Теодор Гаврић: Процедура је била да се уђе, јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, замолим, пусте ме, дам му паклу цигара, замолим га дај покажи ми, дај, једном сам сакрио пола флаше ракије, само нек ми покаже ако може списак, има ли [REDACTED] унутра.

Адв.Теодор Гаврић: А ви сте тражили да њих нађете на списку јел, нисте ишли да их гледате, да их обилазите кроз хангар?

Опт. Поп Костић Бобан: Па звали су они мене, она отворена врата, она велика врата, отворена. То није била онако жица ко у филмовима, отворен хангар, отворена врата, зову, зна, Бобане, Бобане, и ја приђем, ја питам има ли ту [REDACTED] [REDACTED] викне, имаш ли цигару, ја му дам паклицу, ако овај види...

Адв.Теодор Гаврић: Да, рискантно је било.

Опт. Поп Костић Бобан: А и тај је крио што му дао пола литре ракије, ја му донесем и дам ракије.

Адв.Теодор Гаврић: Везано за ово у чињеничном опису диспозитиву оптужнице за малтретирање оштећеног јел то тачно, јел то било, јел се десило да сте овог малтретирали, тукли, ударили боксером?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам.

Адв.Теодор Гаврић: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Ја нисам ишо тамо да бијем.

Адв.Теодор Гаврић: Да их спашавате?

Опт. Поп Костић Бобан: Па могли су и мене тамо, скинут опасач па и мене тамо у онај логор.

Адв.Теодор Гаврић: Рекосте да, како рекосте од [REDACTED] ако сам добро уписао, да сте имали проблема и да вас је физички злостављао, испребијао кад је сазнао да сте спашавали људе јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте, не знам како је то сазнао [REDACTED], то је исто позната фамилија брчанска, а пребио ме.

Адв.Теодор Гаврић: Ви сте после тога вратили се у Лесковац?

Опт. Поп Костић Бобан: Лежао сам, превили су ме у амбуланти војној, па онда није било места, било је и рањених, онда су, близу је од цуре био стан, она је нестала, не знам ни где је, нит шта је с њом, она је Хрватица била, и дан данас 20 и колко година, не знам ништа за њу, покушао сам...

Адв.Теодор Гаврић: Јесте ли у Лесковцу после лежали у амбуланти, у болници?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја нисам лежао, ишао сам на превијање.

Адв.Теодор Гаврић: На превијање?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Адв.Теодор Гаврић: Јел има медицинска документација?

Опт. Поп Костић Бобан: Има, ја сам био пре неки дан у војну амбуланту, и један старији водник ми је рекао да та документација се налази у касарни Синковци „Стеван Синђелић“ а то је сад Центар за обуку, па сам се ја збунио, па сам звао брата, он је овде у Београду генерал, главни командант Центра за обуку.

Адв.Теодор Гаврић: Јесте ли тражили медицинску документацију?

Опт. Поп Костић Бобан: И отишо сам тамо, написао сам захтев, требао је захтев да се напише да ми то треба, објаснио сам зашто, зашто сам оптужен, да ми треба то да сам био повређен, нисам реко само ударила ме граната, него испребијан, могло сам лагати.

Адв.Теодор Гаврић: Јесу ли узели пословни број предмета и рекли да ће доставит суду?

Опт. Поп Костић Бобан: Однео сам ја њима, госпођља судија што је послала предмет 142 и то, име, презиме и суд Устаничка 29, рекли су да ће послат, сад да ли је стигло.

Адв.Теодор Гаврић: Хвала судија, немам више питања.

Председник већа: До сада није, видећемо да ли ће стићи. Тужилац има питање, изволите.

Заменик тужиоца: Када сте ви добили држављанство Србије, пре рата или после рата?

Опт. Поп Костић Бобан: '92., '93., а мислим крај '92.

Заменик тужиоца: Значи током рата?

Опт. Поп Костић Бобан: У току рата, јер ја сам био уписан овде у књиге, отац ми је, рођен сам у Мостару али како је то било пре не знам, али уписао ме у књиге овде, после рата. Ја сам рођен недоношче, малецко у Мостару.

Заменик тужиоца: Јесте ли ви уопште имали држављанство Босне и Херцеговине?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам.

Заменик тужиоца: Јесте?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам, чим сам имао пасош значи морао сам имат, Југословенско не Босне и Херцеговине, Југословенско, црвени пасош.

Заменик тужиоца: А јесте ли имали Босне и Херцеговине држављанство?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Јел сад ове Босна и Херцеговина?

Заменик тужиоца: Молим? Не нове, него пре рата?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, СФРЈ само сам пасош имао.

Заменик тужиоца: Па није било баш СФРЈ.

Опт. Поп Костић Бобан: СРЈ.

Заменик тужиоца: Држављанство је постојало и по републикама, ако сте живели у Србији онда имате држављанство СФРЈ и Републике Србије, ако сте живели у

Босни и Херцеговини онда имате држављанство СФРЈ и Босне и Херцеговине и како је било...

Опт. Поп Костић Бобан: У књиге сам уписан у Лесковац.

Заменик тужиоца: Значи имали сте то држављанство?

Опт. Поп Костић Бобан: Тамо ме је отац уписао у Лесковац.

Заменик тужиоца: Добро. Ако би могли мало подробније да ми објасните зашто ви одлазите у Брчко када се налазите у Лесковцу, ту вам је мајка, ту вам је баба и деда и који је мотив да...

Опт. Поп Костић Бобан: Не, деда је умро.

Заменик тужиоца: Молим?

Опт. Поп Костић Бобан: Деда је умро '91.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Баба само.

Заменик тужиоца: Само баба, добро. Е, зашто одлазите у Брчко?

Опт. Поп Костић Бобан: Е на првом месту због оца и брата а на другом месту што ми је баба овде села.

Заменик тужиоца: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Зато што, сад испада снајка....

Заменик тужиоца: Колико је ваш отац тада имао година, '92. године?

Опт. Поп Костић Бобан: '38. је годиште.

Заменик тужиоца: Које годиште?

Опт. Поп Костић Бобан: '38.

Заменик тужиоца: Добро, а брат?

Опт. Поп Костић Бобан: '61.

Заменик тужиоца: Значи они су пунолетни и старији од вас?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Заменик тужиоца: И, како ви као млађи одлазите због њих тамо, који је то мотив?

Опт. Поп Костић Бобан: Е то сам хтео да кажем, зато што је баба, ми смо тамо отишли, десетак дана били, петнаест, сваки дан звоцала ето ти се снајка извукла а мој син остао тамо да гине, да погине и сваки дан једно те исто. Сваки дан једно те исто, е ти си снајка се извукла, ти се извукла а где је мој старији унук, ово, оно, е тако је та, значи ја одо. Овде ми се попела на врх главе баба, а ми се мимоишли, а да сам један дан остао, ја не би отишо тамо да ми да неко сад вилу.

Заменик тужиоца: Добро сада али...

Опт. Поп Костић Бобан: Не, не и тад.

Заменик тужиоца: Рекосте у вашој одбрани колоне иду из Босне а ти идеш у Босну. Зашто нисте контактирали са оцем и братом да и они буду део колоне која иде из Босне и Србију?

Опт. Поп Костић Бобан: Па телефон не ради никако, покушавали смо телефоном да зовемо, никако нисмо могли добит, ал сам ишо на то, и мајка је ишла на то и ја да неће њима нико ништа, зато што он је оженио Муслиманку а и он оженио Муслиманку.

Заменик тужиоца: Добро, и кад стижете у Брчко где одлазите?

Опт. Поп Костић Бобан: Покушао сам на Кланац кући, али нисам смео, тако се горе чула пуцњава, онда су биле оне велике, онако округле мине по путевима, ја код цуре у стан, разваљена врата, нигде никог нема и ту претурано све, ту сам преспавао, код комшије [REDACTED] отишо попио горе кафу, сад сам се сетио баш, синило ми у главу, [REDACTED].

Заменик тужиоца: [REDACTED] знате ли где је он сада, која је то адреса?

Опт. Поп Костић Бобан: Не знам, адреса....

Заменик тужиоца: А која је адреса била стан ваше девојке?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED], шест година смо били у вези.

Заменик тужиоца: Који је број?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED].

Заменик тужиоца: Како се зове ваша девојка?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED]. Нисам је нашао.

Заменик тужиоца: Ту сте преспавали и шта се онда дешава?

Опт. Поп Костић Бобан: А онда сутра сам опет покушао некако да одем, и мувао се около, гледао где ћу шта ћу, наишла патрола, личну карту, ја у цивилу фармерке, патике, где се ти шеткаш и чак су почели да галаме, дај личну карту, ајде седни у кола, у касарну.

Заменик тужиоца: А зашто кад сте дошли у Брчко нисте пријавили или некој војној команди или полицији па да се распитате где је ваш отац и брат, да ли су можда мобилисани и можете ли да дођете до куће?

Опт. Поп Костић Бобан: Баш зато бојао се да мене мобилишу. Знам како су њих двојица тврдоглави, поготово отац.

Заменик тужиоца: А како сте ви мислили да одете на подручје где се ратује, да се не јавите никоме ко је на том подручју нека власт, да избегнете мобилизацију, да пронађете вашег...како сте мислили да то изведете све?

Опт. Поп Костић Бобан: Па зато што сам мислио и глуп био, ја сам мислио да ће то два, три дана трајати, да им велика школа оно што се десил у Хрватској и у Вуковару, ајде ваљда неће, јер стварно више се слагали тамо Босанци и Срби него било шта, него Хрвати и Срби, увек тако било, ево ја сам служио војску у Бања „Луци“ никад нисам платио ни сок ни кафу ја ако уђем у кафић или..., никад није ништа било, нисам ни сањао да ће рат избити.

Заменик тужиоца: Па онда што сте се плашили за судбину вашег оца и брата ако је такво стање?

Опт. Поп Костић Бобан: Зато што је на телевизији свашта приказивано, мост срушен, има мртвих около, ноге, руке...прво су мост минирали, тако нешто било, па онда почело, са све стране тела била, ја сам мислио да ће војска исто ту смирит, можда су две неке групе, откуд знам, никад нисам био у рату.

Заменик тужиоца: Па ако сте гледали почетком '92., гледали сте вероватно телевизор и током '91?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте.

Заменик тужиоца: Јесте, значи та ратна догађања у Хрватској, па је ли се то смирило или се није смирило?

Опт. Поп Костић Бобан: Е па баш сам, можда сам и баш тако мислио ваљда нису толко шунтави и ови да ураде ко они тамо преко Саве што гину и што су убијени. Ваљда је..јел знам босански народ, знам играо сам фудбал с њима, играо сам, фолклор сам играо „Вељко Лукић Курјак“ друштво, фолклор смо играли, нико никоме није реко ко си ти и шта си ти. Ја сам ишо на Бајрам у госте и на славу ми долазили и на Божић. Сто посто сам био сигуран ма какви у Босни да буде то.

Заменик тужиоца: Па ако сте били сто посто сигурни да ће то да буде у реду, да вама неће нико ништа, зашто се онда бринете за судбину вашег оца и вашег брата?

Опт. Поп Костић Бобан: А шта ако сад Срби наиђу па кажу ајде ти си оженио Муслиманку, Муслимани су их одвели и дали им љиљане, љиљане оне, то ми отац причао, ознаке, дали им, они полако, у реду узећемо ми то и овај [REDACTED] брат рођени од снајке моје, снахе рођени брат и он их је извуко, каже у кола и идите тамо према касарни и ови почели пуцат по њима, избушена кола била сва, извукли се и отац је отишо у касарни, још чува то кући, дали му пропусницу, пошто није му у реду кичма, а брат се водио на Кикинду пошто је он радио као инжињер, али је морао да одреди,

стипендиста је био ливнице Кикинда, тамо је био стипендиста и онда је радио у Кикинди то иде одређени термин одради као инжињер пошто је био стипендиста. И он је, отац је за Лесковац а он је продужио за Кикинду.

Заменик тужиоца: Њих су значи пустили?

Опт. Поп Костић Бобан: Да. Он је личну карту имао, све.

Заменик тужиоца: А јесте ли ви с њима ступили уопште у контакт тада кад сте отишли у Брчко?

Опт. Поп Костић Бобан: С ким?

Заменик тужиоца: Пре него што сте мобилисани и за време мобилизације, јесте ли уопште видели оца, брата?

Опт. Поп Костић Бобан: Не. Чуо сам их након шест или седам, осам дана, тако нешто, седам дана, звао сам и мајка ми рече, почела је плакат, каже они су ту. Е онда сам ја питао да ме пусте, е нема сад пустити.

Заменик тужиоца: И испричајте мало како су вас то мобилисали, где вас среташе, шта урадише, ко је то, где вас одведоше?

Опт. Поп Костић Бобан: У касарну, у канцеларију, податке, моја лична карта је била на Брчко, почели су да галаме, где се ти шеташ, ово, оно, шта ти радиш, што си у цивилу, јави се том и том, немогу се сад сетит, [REDACTED] јави се [REDACTED], јави се [REDACTED] потпиши овде, ево ти униформа, даде оно, сашијте сами и чекај, тамо седи. Војска тамо, једна вамо, вамо камиони иду, гужва овако тамо, седи и чекај. Преспавали, прексутра ујутру, не, сутрадан одма у камион, где смо, где се налазимо, е овај каже знам ја, ту је Глухаковац, копајте ровове, и онда ровове, и ту у ров.

Заменик тужиоца: Колико је то где сте копали ровове далеко од града?

Опт. Поп Костић Бобан: Десетак километара, Глухаковац, десетак, 12 километара, тако нешто.

Заменик тужиоца: Са ким сте били у јединици?

Опт. Поп Костић Бобан: Откуд ја знам, тај [REDACTED] њега никад нећу да заборавим, што ми је поломио ребра, био сам под командом [REDACTED], био сам, [REDACTED].

Заменик тужиоца: Ко је [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED], дебели, крупан, има бркове, мало је био храмао.

Заменик тужиоца: Шта је он био, јел био војник исто или?

Опт. Поп Костић Бобан: Војник, четрдесет и нешто година, онда био је [REDACTED] пред пензију, исто је радио у „Бималу“, [REDACTED] с мојим оцем.

Заменик тужиоца: Има ли неко од њих да је жив и да знаш адресу?

Опт. Поп Костић Бобан: Е, чуо сам да је [REDACTED] умро, пошто је радио са оцем у „Бималу“. Ако ступим с било ким у контакт одма ће да каже побегуља. Да идем тамо не смем.

Заменик тужиоца: А што да ти кажу побегуља?

Опт. Поп Костић Бобан: Па зато што, после оног...

Заменик тужиоца: Ти ниси побегао колико видим, ти си отишао кад је започео рат и вратио се тамо.

Опт. Поп Костић Бобан: Вратио се, али боље каже бежи одавде како знаш сналази се, оде ти глава.

Заменик тужиоца: Ко каже?

Опт. Поп Костић Бобан: Па ето Срби.

Заменик тужиоца: Који Срби?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED] што ме је пребио, ако се врати кад тад каже ја ћу тебе убити.

Заменик тужиоца: Где је он тебе нашао, шта је он?

Опт. Поп Костић Бобан: Војник обичан.

Заменик тужиоца: Обичан војник?

Опт. Поп Костић Бобан: Војник обичан.

Заменик тужиоца: Јеси ли ти њега познавао?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, ту смо се упознали у јединици.

Заменик тужиоца: Шта си му ти рекао, како се зовеш?

Опт. Поп Костић Бобан: Па знао сам га, ту смо, били смо заједно.

Заменик тужиоца: Мислим да ли си причао ти своје порекло њему или си му рекао само при упознавању ја сам Поп Костић Бобан?

Опт. Поп Костић Бобан: Па вероватно тако је било, звали су ме Поп.

Заменик тужиоца: Па што он онда да има нешто против тебе, који је то разлог?

Опт. Поп Костић Бобан: Па то је месец дана, два прошло, тек трећи месец кад се сазнало да сам отишо, да сам извуко неког и да спавам, на пример свако је имао где

да оде кад је смена, након седам или десет дана он оде кући својој, а ја нисам мога својој кући, била је опљачкана и нема никога, само је та српска кућа била ту, све је муслиманско и нисам. Онда код ујака и код ујне тамо спавам, е што спаваш код Муслимана, дошло је до тога да сам извлачио неке људе из „Луке“, дошло је до тога да ми је мајка Муслиманка, да сам дете из четвртог брака, што је веома било гадно и опасно.

Заменик тужиоца: Па било је веома гадно и опасно а био си у Лесковцу.

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Заменик тужиоца: Тада.

Опт. Поп Костић Бобан: Па ево кажем и овде јучер ме питала одакле то име.

Заменик тужиоца: Јел ти жив отац?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесте, хвала богу јесте, '38.годиште.

Заменик тужиоца: Где он живи?

Опт. Поп Костић Бобан: У [REDACTED], заједно живимо он, ја, мајка, моја супруга и беба.

Заменик тужиоца: А брат?

Опт. Поп Костић Бобан: Брат у [REDACTED]. У [REDACTED] реновирао ону кућу, отворио фирму, две ћерке има, једна студира друга иде сад завршава средњу, ову основну. Реновиру ту кућу на Кланцу.

Заменик тужиоца: Па како објашњавате то да су брата пустили да иде у Кикинду а тебе који су дошао добровољно из Србије у Брчко неће да пусте?

Опт. Поп Костић Бобан: Па зато што је његова карта се води на Кикинду, она се води на [REDACTED], његова лична карта, он је дошао био код нас у гостима да види шта се то дешава у Босни, он живи у [REDACTED], тамо је радио у ливници, па као инжењер мора да, стипендиста, морао то да одради. Причао ми је, чим су видели личну карту његову [REDACTED]-Србија пустили су га, а оцу су дали пропусницу, још је чува кући за успомену, пропусницу.

Заменик тужиоца: А сад објасните то, ваш долазак без обзира на датум који је у ту „Луку“, тај логор формиран, како ви сазнајете да ту има неко и ко би ту био, ко је затворен?

Опт. Поп Костић Бобан: Па мајка ми рекла.

Заменик тужиоца: Откуд мајка зна из [REDACTED] где су ови а ти не знаш.

Опт. Поп Костић Бобан: Па отац је био већ у [REDACTED], већ седам, осам дана и он је изгледа причао метери шта се дешава тамо, шта је и где владају Муслимани и

Хрвати и онда ме она замолила ајде молим те види где је Аго, где ми је брат, где су ми они.

Заменик тужиоца: Добро, и ти одлазиш и како?

Опт. Поп Костић Бобан: Како. Први пут кад сам отишо нису ме пустили, ајде други пут кад сам однео цигаре.

Заменик тужиоца: А што те нису пустили?

Опт. Поп Костић Бобан: А што ћеш ти овде, а шта ћеш, треба ми тога и тога, а шта ти је он, и ја се уплаши и ајде назад. Па онда ајде други пут одем, понео сам ракију, понео сам две, три паклице цигара, паштете у конзерви, дам ајде да погледа онај списак.

Заменик тужиоца: Како си то носио, те конзерве, те цигаре?

Опт. Поп Костић Бобан: Цепови, овде.

Заменик тужиоца: А где си то набавио?

Опт. Поп Костић Бобан: Војска има конзерви, кутија стоји и узима колко хоћеш. Нисмо били у касарни, ми смо били при положају тамо донесу мањерку или донесу кутију конзерви и хлеб од три дана, она четвртина, не може се ни јести. Једи сад, паштете је имало колико хоћеш, старија од мене.

Заменик тужиоца: Добро, и да видимо како је то било у „Луци“? доћеш код тога неког стражара, ко, шта је, познајеш ли ти њега?

Опт. Поп Костић Бобан: Човека не познајем, нисам никога познавао тамо, замолио сам.

Заменик тужиоца: Како се ти њему представиш?

Опт. Поп Костић Бобан: Па гледајте, он је био Србин, ја сам Поп, зову ме Поп, интересује ме тај и тај, можеш ли да ми помогнеш да видим спискове, што, треба ми, нисам смео рећ да ми је фамилија, дам му нешто, он погледа или оде тамо викне, не одазива се ██████████, ајде опет да проверимо, не одазива се, али како отвори врата то се виде људи, онај маше, онај маше, и ја приђем и поздравим се, питам, многи су чули да ми је отац заклан, па сам им чак говорио он није заклан, жив и здрав ево у Лесковцу се налази, добро је. Е онда ██████████ кад сам видео, слагаћу, не могу се сетит да ли је први или други пут, а да ли је три пута сам био тамо, први, да ли други или трећи пут, или први и ли други сам видео ██████████.

Заменик тужиоца: Колико си пута улазио у тај логор и био у контакту са тим лицима која су затворена ту?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја у контакту нисам био, нисам улазио унутра, нисам смео јер је увек неко био ту крај мене. Ја сам тражио, тражио сам фамилију, да, то смо причали.

Заменик тужиоца: Добро, ти некога питаш негде овамо, па одлазиш до тог објекта, тамо опет има стража јел?

Опт. Поп Костић Бобан: Ево да, ево на пример тај [REDACTED], баш питао сам њега, онда смо сели тамо и дошао је тај неки главни мршави, не знам му име, мршав, кошчат и ја сам објаснио, ћерка му умрла, није човек ништа, дозволио ми је телефон да назовем оца, кад ми отац реко да он ако треба доћи, да гарантује за њега да је добар човек, а још није прошло ни пет, шест месеци како му ћерка умрла. Ја знам да њему није ни стало до живота али добар, много добар човек, електричар је био. А, нема проблема, потпиши, води га. Али добро се сећам, оде ти Сава, и теби глава оде ти Савом у Србију, ето. А ја сам кад сам дошао, ја сам дошо ујутру, нисам улазио, него код њега питао може ли онај [REDACTED] што сам потписао, а пустили смо ми њега каже, пустили смо ми њега и још три рођака његова, он замолио, три рођака су била ту. Е одатле ја одем њему кући, кући сам отишо, човек ме грли и љуби и његова мајка и сви, и њих баш три та рођака су била ту и један се плашио, ја сам уошо у униформи, плашио се, и [REDACTED] ме љуби, и [REDACTED] је звао мог оца па није могао да добије, добио моју мајку и захваљивао се и рекао шта сам за њега урадио.

Заменик тужиоца: А како беше, сад причаш толико пута, па звао отац, па звала мајка, па онда ови отуд звали, па те све везе раде, само не раде кад теби треба?

Опт. Поп Костић Бобан: Па десет дана прошло, 12 дана прошло, ја кад сам 06. 07. да се јавим кући да сам тамо, да сам стига, на пример ја сам тек можда 13. 14., или негде тамо, средином месеца се јавио мајци да остајем у Брчко. Па почели и тамо да се брину за мене јер шта је са мном.

Заменик тужиоца: И шта ти то потписујеш и коме потписујеш то кад они теби дозволе да некога пусте?

Опт. Поп Костић Бобан: Па ја на пример гарантујем за њега.

Заменик тужиоца: Јел то неки празан папир или на њему нешто пише?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, он напише, не могу сад текст који је, у случају да се као на пример открије да је нешто, да је учесник или да крије пиштољ и да је у СДА странка морам потписат његово име пушта се, а морам ја потписат горе датум да се обавезујем и гарантујем, али ако се у случају докаже супротно, никад нећу заборавити ту реченицу оде ти за Србију Савом.

Заменик тужиоца: Ко теби то каже?

Опт. Поп Костић Бобан: Онај тамо, они у логору, тај један мрша, 85-6.

Заменик тужиоца: А где би он тебе нашао?

Опт. Поп Костић Бобан: Мора потписати Поп Костић Бобан, мора потписати.

Заменик тужиоца: Овај, они теби не верују, а ипак ти предају онога кога ти тражиш, како је то могуће? Причаш да они теби не верују, па ти потписујеш својим животом, а ипак ти предају неко лице?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам само ја потписивао. Нисам ја јединиу Брчком ишао тамо да, имали су још сигурно људи пријатеља сам виђао дође ово оно да гарантује, да кумови, нисам само ја потписивао, да једино ја сада у граду идем потписивати, нисам ја спасилац.

Заменик тужиоца: Значи могао је и други неко да исто тако дође па да...

Опт. Поп Костић Бобан: Могао је, али он ту живи у Брчком, жена му је Српкиња, деца му Срби, мени било гадно зато што тај [REDACTED] ми је брат, ја сам више имао увек страх да не наиђу неки пијани, да не наиђу неки што сам виђао, оде глава, шта си ти, ко си ти, да извлачиш, да гарантујеш, да помажеш, гадно је много било. Био је страх и хиљаду пута сам у себи прогунђао што се зезну па одох тамо.

Заменик тужиоца: И до кад је то трајало, тај Ваш боравак у Брчком?

Опт. Поп Костић Бобан: Боравак?

Заменик тужиоца: Ја.

Опт. Поп Костић Бобан: Мај, јуни и јул, крајем јула и почетком августа сам већ поломљен.

Заменик тужиоца: И како си се вратио?

Опт. Поп Костић Бобан: Како сам се вратио, били су ме пустили, лежао сам ту.

Заменик тужиоца: А што су те пустили?

Опт. Поп Костић Бобан: Па нисам могао се закашљати, нисам могао мрднути, нисам ништа. И онда су ме хтели кући, ја немам тамо где, шта ћу ујка стар, где ћу, најбоље у Србију код оца и код мајке. И пустили су ме и ја сам дошао у Србију.

Заменик тужиоца: Јеси ти добио нека документа у вези вашег отпуштања из јединице?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам добио из ове као из Дома здравља оно, као кад човек лежи у болници добије отпусну листу.

Заменик тужиоца: Добро, али како си се раздужио у јединици?

Опт. Поп Костић Бобан: А добио сам дозволу да идем, оставио пушку и оквир и на аутобус за Србију, добије се она пропусница. Пропусница, мора се пропусница.

Заменик тужиоца: Ко ти је дао ту пропусницу?

Опт. Поп Костић Бобан: Па у команду, касарни, не могу се сјетити ко је сада био главни тамо, па ми је дао, био је мој командант [REDACTED].

Заменик тужиоца: Појавили сте се да хоћете да идете у Србију или како?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, идем на даље превијање и лечење у Србију, није ми било добро, а и колико ми није било добро, толико сам стално и кукао, само да одем.

Заменик тужиоца: Да, али то ми представљате као врло једноставну ствар, а претходно сте причали да....

Опт. Поп Костић Бобан: Није једноставна ствар, није једноставна ствар јер....

Заменик тужиоца: Вас мобилисаше па Ви немате куд.

Опт. Поп Костић Бобан: Једноставна ствар, јер ја да сам остао тамо убили би ме. После тог ломљења ребра ја сам скоро месец дана лежао тамо, 20 и нешто дана. Баш није лака повреда сломити ребра, недај боже никоме. Још оне претње јер се сазнало да сам мешанац, мајку „балијску“ па ово па оно, ја у животу се више нисам уплашио, више сам се ту уплашио него кад оно лети нека мина одозго.

Заменик тужиоца: Па ваш командир или тамо у једници где сте отишли, треба да се раздужите са наоружањем које сте примили, је ли тако?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Заменик тужиоца: Па што Вас он раздужује?

Опт. Поп Костић Бобан: Па види да нема користи никакве од мене.

Заменик тужиоца: Он види да нема?

Опт. Поп Костић Бобан: Па види, види докторски, ово што ми је доктор дао, ја сам од доктора захтевао да идем у Србију, јер још су били рањеници и одлазе ту, а шта ће мене држати са поломљеним ребрима, пардон, рањеници, овај гелер, овај метак у руку, овај рањен, могу ја у Србију, можеш ево папир, јавим се команданту са тим, напише ми пропусницу и довиђења.

Заменик тужиоца: Шта пише ту? Да се отпуштате из војске као неспособан?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, фрактура....

Заменик тужиоца: Да се отпуштате из јединице, не знам....

Опт. Поп Костић Бобан: Не, фрактура, на латински нешто, само сам запамтио фрактура и нешто и печат и стим да се јавим у војну амбуланту у Лесковцу.

Заменик тужиоца: Имате ли Ви било шта од те медицинске документације или те припуснице које су Вам дали?

Опт. Поп Костић Бобан: Немам, немам стварно. Ко за инат чувам очеву а не своју, а ја сам био стварно сам био у кманди овде и рекли су да ће они послати.

Заменик тужиоца: И чак отуд пређосте у Србију?

Опт. Поп Костић Бобан: Отуд, аутобусом.

Заменик тужиоца: Када улазите у Србију, како уђосте?

Опт. Поп Костић Бобан: Све, оно ништа на пропусницу, замотан сав, све било овде замотано, а овде када сам у Лесковцу када су ми скинули завоје, па су затезивали оне фластере велике.

Заменик тужиоца: Не занима ме у Лесковцу, занима ме ту на граници, је ли вас неко нешто пита, да ли тражи нека документа?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, само пропусницу.

Заменик тужиоца: Јасно је овде било да су те војно способне лишавали слободе, па враћали у Босну, а како Ви прођосте на легалан прелаз?

Опт. Поп Костић Бобан: Па дали су ми пропусницу, јер више ме нису хтели држати, рањеници долазе у амбуланту, и ајде свом команданту, имаш ли где, имам у Лесковцу ми цела фамилија, ја немам где овде, таква и таква ствар, пропусницу сам добио за Лесковац, јави се амбуланти у Лесковцу. И кући сам лежао, нисам овде лежао у амбуланти, ту сам ишао на превијања и постоји у архиви, ја сам писмено написао у „Степа Степановић“ касарна сада је Центар за обуку, захтев и они су рекли нема проблема наћи ћемо, ја сам рекао крај јула, почетком августа. Превијања, чак сам једном ишао код зубара са војном књижицом, не она здравствена, него војна књижица. Објаснио сам искрено зашто ми треба, е послаћемо, дао сам предмет, презиме име госпође председнице.

Заменик тужиоца: Јесте Ви познавали [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, [REDACTED] не. Неког [REDACTED] јесам. То је тај што је испребијан?

Заменик тужиоца: Ја.

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам.

Заменик тужиоца: Па шта мислите због чега би он поменуо Ваше име и презиме да сте га Ви тукли, ако се не познајете? Како да се сети Вашег имена?

Опт. Поп Костић Бобан: Па не знам зато што не могу се ни сетити јер сећам се када сам добијао још из Брчког да је било нешто [REDACTED], па на крају испало Поп Костић Бобан, а ја да уђем у логор нити сам имао право да уђем тамо у хангар да бијем некога или да изводим или да што пише у канцеларији, нисам имао право.

Заменик тужиоца: Нико Вама и не ставља на терет то да сте улазили у хангар, да тучете некога, нема потребе да се од тога браните, него да сте извели овога [REDACTED], у једну ту канцеларију објекта логора и да сте га ту тукли?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Заменик тужиоца: Тако он каже. Е сада зашто би он рекао и поменуо Ваше име и презиме више пута, ако се нисте познавали? Разумем, ако Ви њега не познајете, а не познаје ни он Вас, тим пре што Ви нисте били стражар у том логору, него сте ту долазили по Вашој причи повремено да извучете некога?

Опт. Поп Костић Бобан: То није прича, то је истина. Зато сам и ишао тамо.

Заменик тужиоца: Имате ли ту неко објашњење зашто би он то рекао тако?

Опт. Поп Костић Бобан: Немам. Немам.

Заменик тужиоца: Добро. А јесте познавали [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Заменик тужиоца: Звани [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, прочитао сам ја тамо оно што сам ја добио као сведок да је, али не познам. Њега сам први пут прочитао оно што сам добио, по двадесет пута прочитао.

Заменик тужиоца: Када Вас мобилишу, па Ви одете тамо на неки положај, кажете да копате ровове, шта сте копали?

Опт. Поп Костић Бобан: Па за себе, да ту држимо ту линију. То никад нећу заборавити због комараца тамо, ров. Ту смо дошли, и како су куће ту вам је линија копајте ровове. И ту по целу ноћ, мењам се нисмо баш сви али једно четворица сада, па спавају, па четворица смена.

Заменик тужиоца: Па кажете будете ту једно време, па вас они пусте па како вас....

Опт. Поп Костић Бобан: Не, мора, мора пустити, од седам до десет дана на положају па свако својој кући и долази други, онда дођу други.

Заменик тужиоца: Где налазе те друге?

Опт. Поп Костић Бобан: Па војска, они одмарају, онда они буду, ми одмарамо три дана, тако по групама, никад ми нисмо например били да бу де нас сада 20 дана тамо.

Заменик тужиоца: У тој смени је ли дођу сви који су били претходно или ипак некога нема?

Опт. Поп Костић Бобан: Мора да се дође, построје се тамо, построје се камион и на то, онда једном сте дошли не идете ту, не отишли за Глухатовац, па су дошли камиони, ми таман изашли, идете у Омербеговачу, то је било у следећем месецу, тамо још горе, Омербеговача, исто периферија Брчког. А тамо нисмо копали ровове, тамо смо по кућама били.

Заменик тужиоца: Е Ваша смена се завршила, па вас возе где?

Опт. Поп Костић Бобан: У Брчко. Овај изађе овде, иде кући, онај изађе тамо иде кући, ја код даице, то је код ујака.

Заменик тужиоца: Има ли неки договор ту нешто?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, зна се како каже главни прекосутра ако каже за три дана, горе на место у касарну, опет ту, очешљани фино, опрани, окупани, а опет тамо назад и ко шунтави гледамо тамо у мрак и седимо тамо по целу ноћ. То је било моје ратовање. Нити видео мрвог човека, нити однео човека мрвог у кола нека, у камион, то могу се заклетн. Чула се отуд пуцњава, алн ми смо гађали конзерве, „фанту“, седи онај [REDACTED] пензионер и само је гледао лаворче и воду да нађе да скине чизме да хлади ноге у лаворче, е то је било наше. И тамо чувај, наилазила је војска, дође војска нека, помери на пример линију тамо на 100 метара, ајте ви тамо и онда стално ту. И опет у ту кућу седи 7 дана, донесу из оних других кућа.

Заменик тужиоца: Јесте Ви били тамо на том положају некад на стражи?

Опт. Поп Костић Бобан: Па то је стража.

Заменик тужиоца: Са ким сте били на стражи?

Опт. Поп Костић Бобан: Па ето баш сам био са [REDACTED], био сам са [REDACTED], био сам са [REDACTED] мислим да се презивао, [REDACTED], био сам [REDACTED], добар човек је био тај, старији, тај што је рекао за лаворче.

Заменик тужиоца: Јесте Ви пре рата радили или учили школу у Брчком?

Опт. Поп Костић Бобан: Средњу.

Заменик тужиоца: Која је то средња школа?

Опт. Поп Костић Бобан: Средња гимназија, а смер је био туристички водич, угоститељство, туризам.

Заменик тужиоца: Добро. Јел сте током рата некога упознали из Ваше школе?

Опт. Поп Костић Бобан: Како нисам.

Заменик тужиоца: Да сте били са њим заједно?

Опт. Поп Костић Бобан: Где?

Заменик тужиоца: Па у Брчком, било на ратишту?

Опт. Поп Костић Бобан: А мислите на ратишту

Заменик тужиоца: Или овамо у хангару, од тих, јесте некога од тих школских другара негде видели?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам.

Заменик тужиоца: Никога?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам, можда јесам али сам заборавио, можда и јесам, јесам видео [REDACTED], њега срео, Сенад брат му у муслиманској војсци, а он у српској, њега сам срео и баш ми је било драго што смо се срели. Комшије смо биле ту, ето [REDACTED] у једну војску а он у другу. И он живи у Брчком.

Заменик тужиоца: Је ли Вам се тај [REDACTED] у српској војсци жалио нешто?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED] му је брат. Није.

Заменик тужиоца: А како он Муслиман па нема никаквих проблем, а ти имаш проблем?

Опт. Поп Костић Бобан: Он није ишао да извуче никога.

Заменик тужиоца: Откуд знаш?

Опт. Поп Костић Бобан: Па сигуран сам.

Заменик тужиоца: Па због чега си сигуран?

Опт. Поп Костић Бобан: Па рекао би ми. Сигурно би ми рекао.

Заменик тужиоца: А рекао бих Вам да је ишао да извлачи?

Опт. Поп Костић Бобан: Јер ја исто сам причао њему да има и тога има и овога, видиш ли онога, ђе је раја, ђе се налазе, знаш ли нешто, ваљда би нешто рекао. Кад се сретнемо тако питамо један за другог.

Заменик тужиоца: Немам више питања.

Председник већа: Хвала колега. Једно питање или два ћу ја да Вам поставим. Реците ми када идете у тај логор „Лука“ колико пута сте ишли кажете?

Опт. Поп Костић Бобан: Први пут када сам био нису ме пустили.

Председник већа: Добро, а после?

Опт. Поп Костић Бобан: Е, два пута, значи....

Председник већа: Значи тај први пут нисте ушли...

Опт. Поп Костић Бобан: Значи два пута, први и други.

Председник већа: Добро, да ли та два пута када сте ушли и када сте те људе извлачили и тако даље, јесте улазили у канцеларије логора?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам за телефон, за телефон сам улазио да зовем Лесковац, овде и да питам за, зови ево.

Председник већа: Добро, а реците ми где потписујете то за њих да гарантујете, где то?

Опт. Поп Костић Бобан: Донесе онај из канцеларије папир овако, папир и седне ту, напољу је био сто..

Председник већа: Где, у канцеларији?

Опт. Поп Костић Бобан: Не, напољу је био сто.

Председник већа: Напољу. Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: Ко клупа она велика, добро се сећам и две столице, седи ту и кафу и све, он напише и ја читам, као гарантује, обичан папир нема ни печат ни ништа, потпиши.

Председник већа: Добро, а када улазите у логор, пазите то је логор, не можете Ви како улазите, је ли то тако може да дође свако са улице па да уђе?

Опт. Поп Костић Бобан: Па може, није то, то је бензинска пумпа, ту је једна рампа није била ни жица, ни ограда, ништа.

Председник већа: Па добро, има ли портирница, стражар?

Опт. Поп Костић Бобан: Има, има стражар.

Председник већа: Добро, и?

Опт. Поп Костић Бобан: То је 10 метара одтале...

Председник већа: Је ли Ви дајете неки докуменат када улазите у тај логор?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, покажем.

Председник већа: Шта показујете?

Опт. Поп Костић Бобан: Покажем војну књижицу да сам Србин.

Председник већа: Добро, и када улазите у логор Ви сте у униформи?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Председник већа: Војске Српске?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Председник већа: Каква је то униформа?

Опт. Поп Костић Бобан: Маскирна.

Председник већа: Добро, зелена, каква?

Опт. Поп Костић Бобан: Зелена маскирна.

Председник већа: Је ли из два дела?

Опт. Поп Костић Бобан: И панталоне и....

Председник већа: Добро, и шта имате од оружја?

Опт. Поп Костић Бобан: Аутоматску пушку, РАП и бајонет.

Председник већа: Добро. Када улазите у логор је ли то остављате то оружје ту?

Опт. Поп Костић Бобан: Ја први пут када сам био оставио сам. Морао сам оставити.

Председник већа: Добро.

Опт. Поп Костић Бобан: А други пут нисам.

Председник већа: Са оружјем сте ушли.

Опт. Поп Костић Бобан: Да. Али нисам ишао ни у канцеларију ни тамо.

Председник већа: Добро. А шта дајете на портирници, који докуменат?

Опт. Поп Костић Бобан: Покажем војну књижицу.

Председник већа: Војну књижицу?

Опт. Поп Костић Бобан: Да, и он упише у књигу, стражар, ко портир сада у фабрици.

Председник већа: Добро, а ово презиме [REDACTED] кажете не познајете га?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Председник већа: Да ли сте се забављали тамо рата са неком девојком по презимену Буквић?

Опт. Поп Костић Бобан: Јесам. Јесам у 17-тој, пред војску мислим, пред војску.

Председник већа: Како се звала је ли се сећате?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED].

Председник већа: [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: [REDACTED].

Председник већа: [REDACTED], је ли?

Опт. Поп Костић Бобан: Да.

Председник већа: Јесте познавали оца њеног можда?

Опт. Поп Костић Бобан: Нисам. Нисам, можда из виђења онако.

Председник већа: А овог [REDACTED]?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Председник већа: Је ли Вам значи име то нешто?

Опт. Поп Костић Бобан: Значи ми што оно што добијем од Вас или оно што сам добивао из Брчког.

Председник већа: Добро то, али у то време када сте тамо били?

Опт. Поп Костић Бобан: Не.

Председник већа: Добро. Има ли још неких питања веће? Имате ли Ви још неких? Немате. Је ли то све што имате да кажете?

Опт. Поп Костић Бобан: Ако Ви питате нешто.

Председник већа: Добро. Хвала Вам лепо, седите.

Опт. Поп Костић Бобан: Хвала.

Председник већа: Седите тамо. Дајте да чујемо судског вештака, па ћемо онда и сведока, јер вештак нам чека. Докторе молим Вас за пулт.

Судски вештак доктор Ратко Ковачевић, неуропсихијатар испред комисије вештака Института за судску медицину, опоменут, упозорен, заклет, са списка сталних судских вештака, изјави:

Докторе у вези са задатком суда да се на основу медицинске документације извештачи да ли оштећени [REDACTED] може да дође из Аустралије у Србију, дакле овде у суд да да исказ обзиром на његову болест и оперативне захтеве које је имао, Ви сте заједно са проф. др Слободаном Савићем, специјалистом судске медицине и проф. др Петром Стојановим, специјалистом опште и васуларне хирургије, дали налази и мишљење од 29.05.2014. године, па ми реците да ли остајте при томе и можете мало да појасните тај налаз.

Судски вештак проф.др Ратко Ковачевић: Да, ја у целости остајем при налазу и мишљењу који је комисија лекара вештака Института за судску медицину урадила и доставила овом суду. Наиме, комисија је анализирао доступну медицинску

документацију и утврдила је да је [REDACTED] лечен у Аустралији, да је почетком 2002. године оперисан тако што му је одстрањен горњи режањ десног плућног крила под сумњом да има карцином плућа. Међутим из медицинске документације није видљиво да је заиста тај карцином плућа и потврђен, нема документације о каснијем лечењу, уобичајеном лечењу за карцином плућа значи нема документације да је провођено зрачење, и хемотерапија. Други оперативни захват извршен је 22.12.2010. године због проширења трбушног дела аорте, том приликом урађен је тај оперативни захват и такође нема документације о каснијем току постоперативног поступка и стању пацијента. Постоји и психијатријска документација преглед урађен од стране доктора Душана Кеџмановића, који је у то време живео и радио у Аустралији, и доктор Кеџмановић је утврдио да [REDACTED] болује од сизофреније, заправо има документацију која указује да већ 17 година болује од сизофреније и да за то време прима одговарајућу терапију. Међутим интересантно је у свом налазу доктор Кеџмановић изражава сумњу да [REDACTED] заиста болује од сизофреније, али му препоручује да и даље узима терапију коју је до тада узимао. Доктор Кеџмановић сматра да је могуће да су психичке сметње последица преживљеног стреса. Овај преглед доктора Кеџмановића обављен је крајем 2010. године. Након тога ми немамо медицинску, психијатријску медицинску документацију тако да не знамо да ли је и после тога [REDACTED] лечен. Резимирајући све ово комисија је закључила да што се телесног стања тиче у принципу овакви оперативни захвати не би спречавали [REDACTED] да путује за Србију. Међутим, није могуће се прецизно изјаснити с обзиром да код оваквих стања су увек могућа погоршања здравственог стања и ми немамо документацију на основу које би поуздано могли то да се изјаснимо. А што се тиче душевног стања, прво питање се поставља да ли би човек који 20 година има сизофренију заиста и био способан да путује толики пут, а друго питање јесте да ли би човек који 20 година болује од сизофреније ако је та дијагноза тачна, био способан за сведочење. Дакле, то су питања која комисија није могла да разреши без да кажем актуелне свеже медицинске документације и комисија предлаже ако је то суд у могућности да наложи прво телесни преглед [REDACTED] од стране одговарајућег хирурга, хирурга одговарајућих специјалности, значи хирурга пулмолога и васкуларног хирурга, по питању ових оперативних захвата и постоперативног тока, после операција које су урађене, а друго преглед од стране психијатра где би се детаљно психијатар изјаснио о садашњем психичком статусу [REDACTED], о стању његових психичких функција, а то би тек онда вештаци ценили да ли таква особа је способна за сведочење. Ето то је у крајем закључак комисије вештака.

Председник већа: Добро. Има ли питања? Нема, је ли? Је ли то све докторе?

Судски вештак проф.др Ратко Ковачевић: То је све.

Председник већа: Ми имамо овде исказ [REDACTED] који је дао пред Кантоналним судом у Тузли али 1997. године, Ви сте не бисте могли изјашњавати тада о томе да ли је он био способан као сведок и то јер је ове операције, ово после имао, је ли?

Судски вештак проф.др Ратко Ковачевић: Да, да, тако да кажем ми би морали заиста да имамо медицинску документацију садашњу поготово нарочито психијатријску документацију да се види јер ако он има сизофренију, та сизофренија траје 20 година, сизофренија је трајна душевна болест, она неминовно и поред адекватне терапије оштећује личност и велико је питање да ли таква особа после 20 година трајања сизофреније може сада да сведочи. Значи и уколико би дошао морало

би, неопходно би био урадити психијатријски преглед и проценити његову способност за сведочење непосредно пре приступа суду.

Председник већа: Добро. То је све, је ли?

Судски вештак проф.др Ратко Ковачевић: То је све.

Председник већа: Хвала Вам лепо. Ако имате трошковник можете доставити за данашњи долазак.

Судски вештак проф.др Ратко Ковачевић: Да, имам.

Председник већа: Да направимо једну паузу од 15 минута, па ћемо наставити са сведоком.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Преприда се главни претрес у трајању од 15 минута, наставак је у 11,20 часова.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 11,27 часова.

Ви сте ми колега браниоче доставили овде поднесак да лакше можемо доставу...

Адв. Теодор Гаврић: Да лакше комунициармо, да, да, у Београду.

Председник већа: Јесте. Само да ја то констатујем.

Констатује се да је бранилац оптуженог Поп Костић Бобана, адвокат Гаврић Теодор доставио суду поднесак да се достава поште за њега ради ефикаснијег вођења овог поступка може вршити на адресу Војводе Влаховића 1, Београд, преко примаоца „Хусинг“ д.о.о Београд.

Добро. Позовите ми сведока [REDACTED]

Адв. Теодор Гаврић: Судија ако може само мало, ако може прије саслушања овога, ако је изводљиво, ја у списима предмета нисам нашао изјаву, записник о изјави предложеног сведока [REDACTED].

Председник већа: Није ни сасушаван.

Адв. Теодор Гаврић: Није саслушаван?

Председник већа: Не. Нема, ово је прво саслушање.

Адв. Теодор Гаврић: А значи немамо никаквих процесних сметњи, а у оптужници је предложен?

Председник већа: Нема. А у оптужници је предложено, а он није саслушан. Али имамо ону

Адв. Теодор Гаврић: Имамо пресуду, али није додатни доказ.

Председник већа: Па није, тужилац је већ у оптужници предложио њега.

Адв. Теодор Гаврић: Добро, значи ако нема процесних сметњи, јер ја немам никакав исказ.

Испитивање сведока [REDACTED]

Председник већа: Ви сте [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Даћете ми личну карту, је ли имате неки докуменат код себе?

Сведок [REDACTED]: Имам личну.

Председник већа: Сведок [REDACTED], чији се идентитет утврђује на основу личне карте серијски [REDACTED], лична карта издата 23.09.2013. године, име Вашег оца?

Сведок [REDACTED]: [REDACTED].

Председник већа: Са Ј јел?

Сведок [REDACTED]: Не, без Ј.

Председник већа: Од [REDACTED]. Датум рођења и година?

Сведок [REDACTED]: Мој или очев?

Председник већа: Ваш.

Сведок [REDACTED]

Председник већа: Добро. А пребивалиште, адреса пребивалишта?

Сведок [REDACTED]

Председник већа: Добро. Ви ћете [REDACTED] бити саслушани данас овде у својству сведока. Дужни сте да пред судом говорите истину, не смете ништа прећутати и давање лажног исказа представља кривично дело. Упозоравате се да нисте дужни да одговарате на одређена питања ако је вероватно да би одговори на питања Вас изложили или Ваше блиске сроднике тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Јел сте разумели своја права?

Сведок [REDACTED]: Јесам.

Председник већа: И имате испред себе текст заклетве па прочитајте тај текст.

Сведок [REDACTED]: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро. Реците нам у вези логора Лукау Брчком у периоду од '92 до '95 године, да ли сте Ви били у том логору у ком својству, шта је то...

Сведок [REDACTED]: Добро. Ја то не сматрам да је био логор, то је био притвор.

Председник већа: Притвор?

Сведок [REDACTED]: Тадашње полиције српске.

Председник већа: Добро?

Сведок [REDACTED]: Јер су били ту притворени и Срби и Хрвати ради неких својих недела. Значи било је више националности ту притворено који су били у рату, правили нека недела рецимо да су палили куће и силовали па су били притворени, значи ја то тако не гледам. Сад ко то гледа тако ја не знам.

Председник већа: Колко је ту било људи?

Сведок [REDACTED]: Па не знам сада, ту је циркулисало доста људи тако да не зна се овај цифра колико је било људи.

Председник већа: То су хангари јел?

Сведок [REDACTED]: Па били су хангари.

Председник већа: Били су хангари. Шта сте Ви ту радили? Јесте ли били у...

Сведок [REDACTED]: Ја сам био разводник страже.

Председник већа: Шта те били разводник страже? И?

Сведок [REDACTED]: Не знам шта...

Председник већа: Колко је било ту људи, колко је тај логор трајао?

Сведок [REDACTED]: Па ја сам био тамо неких месец дана рецимо.

Председник већа: У том логору?

Сведок [REDACTED]: Да. И логор је био значи наводни логор, за мене није био логор, био је '92 ја сам био од 07. јуна до 09. јула. 09. јула се тај притвор

укинуо и нормално ови су притворени негде разасути, сад куд су отишли то не знам већ. Дал су неки су отишли ја мислим дал у Батковиће тамо код Бијељине, неки шта ја знам. И тако, неки су ослобођени, долазило је доста Срба по Муслимане рецимо па су гарантовали својим животима и тако је било тих сцена, ето тако је било. Значи да се не гледа то толко црно а кад то друга страна толко оцрни.

Председник већа: Јел Вам познато ово лице [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Па добро, прошло је 22 године. Појављивао се у мом случају сад не знам како дал против мене, али против мене није имао ништа лично не знам. Јер су ме помињали, шта ћу ја сад ако су ме помињали, можда су и они лагали.

Председник већа: Јел Вам познат овде оптужени Поп Костић Бобан? Можете га погледати.

Сведок [REDACTED]: Није ми познат.

Председник већа: Није Вам познат?

Сведок [REDACTED]: Није ми познат.

Председник већа: Дал сте га можда виђали некад у логору Лука за то време док сте Ви били?

Сведок [REDACTED]: Не знам зашто би га виђао?

Председник већа: Па да није долазио да спасава те како кажете да су долазили?

Сведок [REDACTED]: Можда је био у полицији, можда је био као стражар, можда. Али било је доста полицајаца било је око стотину полицајаца. Не могу ја све њих сада да попамтим. Циркулисало је ту људи.

Председник већа: Ви сте у Брчком дистрикту осуђени јел?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: За ратни злочин на колико је то било на 6 година затвора?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Добро. Тужиоце изволте пошто је ово Ваш сведок.

Заменик тужиоца: Господине [REDACTED] у јесте ли Ви били припадник Војске?

Сведок [REDACTED]: Ја сам био припадник резервне полиције у Брчком.

Заменик тужиоца: Резервне полиције добро. А да ли сте били у војсци, полицајац, или како је дошло до тога да будете Ви у резервној полицији?

Сведок [REDACTED]: Ево сад ћу Вам рећи како је било. Прво, ја нисам хтео да идем у рат, није нико луд да иде у рат. И онда је дошао комшија код мене на врата закуцао, то је било дал негде 05. маја, 05., 06. маја чини ми се тако некако, закуцао на врата и као ајде сви смо ви веровали да то неће дуго трајати, да ће то можда се смирити за неких месец-два и здраво. Нико није веровао у рат, мало ко верује у рат док не дође до тога. И онда ми комшија мој најближи закуцао на врата, дотад смо се крили код Хрвата једнога и тако и онда кад смо се вратили закуцао на врата и онда мене питао шта сам ја. Ја њему кажем ја сам Србин, он каже шта чекаш каже, идемо каже ратовати. И пошто сам ја био у центру града шта ћу није било друге, видим да имам пратњу иза себе, углавном, пријавио сам се, одвели су ме у полицију. Ја сам се тамо морао пријавити, оставио сам своју цивилку неће ти каже можда ни требати, и тако сам добио то, једноставно било ми је ближе...

Заменик тужиоца: Јесте ли имали полицијску униформу?

Сведок [REDACTED]: Јесам имао плаву летњу униформу ето то је то.

Заменик тужиоца: Добро. Како је дошло до тога да Ви будете разводник а не обичан полицајац стражар?

Сведок [REDACTED]: Па зато што сам ја...

Заменик тужиоца: Јел сте завршили нешто од школе?

Сведок [REDACTED]: Нисам завршио школе, него сам пошто је тај притвор оформљен, пошто није било места у тадашњем МУП-у за толике људе који су осумњичени да су били ту и то ја сад не знам, ја их нисам сумњичио, ту обојицу мучио. Добро, њихова ствар...

Заменик тужиоца: Кажете притвор, то је по Вама био притвор, кад доводе ту људе њима уруче нека решења да су у притвору?

Сведок [REDACTED]: Па долазили су инспектори значи дал крим.службе дал нешто, они су њих испитивали, значи да је био неки притвор. Нешто је било ако је СУП испитивао онда вероватно је био притвор.

Заменик тужиоца: Да би Ви некога задржали у притвору Ви морате добити решење за то лице...

Сведок [REDACTED]: Е то не знам то морате онда питате инспекторе.

Заменик тужиоца: Не, не, да ли је Вама та чињеница позната или није позната?

Сведок [REDACTED]: Не знам нисам дотле дошао. Онда би био инспектор не би био разводник страже.

Заменик тужиоца: Е сад говорите као, неке су пуштали па ко то има право да пусти?

Сведок [REDACTED]: Па рецимо ти...

Заменик тужиоца: Јел сте Ви пуштали некога?

Сведок [REDACTED]: Јесам, било је прилике.

Заменик тужиоца: Да ли сте то пуштали са својим овлашћењем или са знањем?

Сведок [REDACTED]: Па јесам неког замоли...

Заменик тужиоца: Или сте морали то кријући да радите?

Сведок [REDACTED]: Па ето било је таквих ситуација рецимо жена је требала да буде силована, ја сам је познавао и ти после су дошли по њу да ли из војне полиције тамо из касарне, као наводно да гули кромпир, а ја сам знао шта то значи, а ту сам девојку познавао пре рата и ја сам је рецимо избавио на своју одговорност, избавио сам је и сакрио сам је да не би и рекао сам нема теорије да ико дође по њу и тако то. Јесам, у неким ситуацијама сам излагао и свој живот а то никога није брига. Брига је само било за црне стране.

Заменик тужиоца: Добро. Е сад кажете били су ту затворени Срби, Муслимани, Хрвати овај, који је однос био ту тих затворених лица? Којих је било највише?

Сведок [REDACTED]: Па ево ја кад сам био тамо тадашњи разводник страже био је случај једне паљевине муслиманских кућа и био је један осуђен сви су били Срби, био је један је осуђен био за покушај силовања. Значи био је у притвору и они су њих притворили заједно тамо са Муслиманима, значи у хангару су били притворени. Тек касније су их изоловали у друге просторије...

Заменик тужиоца: Која је величина тих хангара у метрима приближно?

Сведок [REDACTED]: Па за складиштење робе, можете да замислите нормалан хангар како изгледа.

Заменик тужиоца: Па могу да замислим ја нормалан хангар али не могу да га замислим док га не видим у његовој природној величини.

Сведок [REDACTED]: Па ено сад се отвара музеј ја мислим доле сада отворили, можете увек отић тамо и...

Заменик тужиоца: Али да би проверили то што ти кажеш, овај...

Сведок [REDACTED]: Не знам шта хоћете да проверите.

Заменик тужиоца: Опишите величину тог хангара.

Сведок [REDACTED]: Па величина је била неких можда 25 метара са 20. Тако отприлике. Било је неких 2 хангара, 2 је било.

Заменик тужиоца: Два? Јел су били затворени у оба хангара?

Сведок [REDACTED]: Јесу. Прво у једном па онда у другом када је било исељено не знам како се зове сад мјесто, сетићу се не могу сада да се сетим.

Заменик тужиоца: Добро. Колико је било лица у једном, колико су отприлике били пуни или нису у том смислу.

Сведок [REDACTED]: Па нису никад били толко, имали су услова да легну, да док сам ја био тамо разводник страже, значи имали су и могли да се окупају, значи имали су храну су имали.

Заменик тужиоца: Где су се купали?

Сведок [REDACTED]: Купали су се у канцеларијама значи насупрот хангарима.

Заменик тужиоца: Е како сад долази то до купања?

Сведок [REDACTED]: Прво дође стражар лепо и значи грејала се вода и било је тамо доста, пошто је у тим канцеларијама било и тих бојлера доста и значи стражар изведе притвореника, одведе га, окупа се и врати се. Имали су...

Заменик тужиоца: То у објекту има више тих купатила јел?

Сведок [REDACTED]: Па било је једно 3-4 купатила је било у оптицају. Није се баш дешавало да се сви окупају исти дан, имали су услове, имали су и медицинску сестру рецимо која се бринула о њима значи лекове...

Заменик тужиоца: За време док сте Ви били колико мислите да је у том једном хангару могло да буде лица приближно не морате да погађате.

Председник већа: Оријентационо.

Заменик тужиоца: Оријентационо.

Сведок [REDACTED]: Па могло је бити 100-150.

Заменик тужиоца: Да. А у том другом јел је то било приближно исто или како?

Сведок [REDACTED]: Па можда некад буде и мање и више све зависи, како се оно место зове, али сетићу се не могу се сјетит. Јер једно су место поред Саве на улазу у Брчко били су не могу се сад сјетит како је, блокирао ми мозак. Били су иселили па се онда направила гужва...

Заменик тужиоца: Добро. А ко је био у том месту знате ли које националност је живела?

Сведок [REDACTED]: Били су Муслимани су били у том мјесту, међутим, испало је да су са Хрватима наоружавали се преко Саве па је било читаво место евакуисано да не би дошло ето до, до тада су били у том мјесту слободни и могли су све радити. Међутим, изиграли су поверење тако су сматрале главешине и тако.

Заменик тужиоца: Овде што каже не стављамо никоме на терет разлоге овај, стављања у те услове логорске да тако назовемо, пошто Ви кажете да је то више био притвор.

Сведок [REDACTED]: За мене јесте.

Заменик тужиоца: Добро. Мене занима само колико је стражара било и где су се они налазили код тих хангара?

Сведок [REDACTED]: Па стражари су били ти хангари су били у власништву Луке, зато се и зове Лука значи ту је било шлепови су долазили значи достављали робу и тако.

Заменик тужиоца: Јел он има улаз с једне стране или?

Сведок [REDACTED]: Има спреда улаз главни и има задњи значи ту су били обично распоређени стражари углавном само на улазима и то је то и можда...

Заменик тужиоца: На улазу у хангар?

Сведок [REDACTED]: Не, на улазу у Луку значи у то мјесто.

Заменик тужиоца: У Луку?

Сведок [REDACTED]: А то је одмах до хангара нема неких 50 метара.

Заменик тужиоца: Добро. Колико ту има стражара?

Сведок [REDACTED]: Па има зависи.

Заменик тужиоца: У тој једној смени колико?

Сведок [REDACTED]: Па буде неких 10-15.

Заменик тужиоца: Стражара? Па где се они налазе, како су распоређени?

Сведок [REDACTED]: Па распоређени су били поред Саве значи, иза хангара су били распоређени па све до задњег улаза.

Заменик тужиоца: Скроз око хангара да тако кажемо јел?

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: Добро. Овај, Ваше место разводника страже где се налази у односу на те стражаре? Јел Ви имате можда канцеларију неку посебну?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Колико је она удаљена од тих хангара?

Сведок [REDACTED]: Па одмах преко пута је то хангара.

Заменик тужиоца: Е сад кад неко хоће да посети а нећете Ви него долази неко ко није стражар, јавља ли се Вама?

Сведок [REDACTED]: Да, јавља се мени барем док сам ја.

Заменик тужиоца: Да, да.

Сведок [REDACTED]: Јавља се мени. Долазили су у посете значи доносили су храну, родбина је доносила храну, имали су право на то.

Заменик тужиоца: И како сте Ви то регулисали? Кад они дођу, донесеу храну, дозвољавате ли Ви да они њих посете?

Сведок [REDACTED]: Дозвољавам. Имали су напољу су имали, могли су да седну напољу са њима да попричају. Значи био је један део испред хангара је био и могли су ту да значи храну су им доносили, пиће, цигарете.

Заменик тужиоца: Добро. Е сад овај, јел бих ја могао да закључим Ви не дозвољавате да они уђу у хангар него изведете то лице, односно стражар изведе то лице кога они траже јел тако? Јесам ли правилно рекао?

Сведок [REDACTED]: Јесте.

Заменик тужиоца: Добро. Цигарете, храна, прегледате ли Ви или?

Сведок [REDACTED]: Па онако површно нема шта.

Заменик тужиоца: Дозволите да они то узму?

Сведок [REDACTED]: Да, да узму.

Заменик тужиоца: Јел то морало да се крије та храна, цигаре не знам.

Сведок [REDACTED]: То су они делили између себе касније и тако.

Заменик тужиоца: Добро делили они него поред Вас ту кад...

Сведок [REDACTED]: Нема шта, шта ће да крију? Ја сам ишао чак да набављам својом иницијативом сам ишао рецимо сакупим оних старих новаца, тада су били и новци од Републике српске били су увели неку валуту шта ја знам, па сам ја ишао њима да купујем рецимо не буде хране, па онда а знам како је кад су људи гладни, па сам ишао куповао по радњама...

Заменик тужиоца: Ко је био надређени ту у тој Луци и где?

Сведок [REDACTED]: Па тренутно тада није било надређеног. Није било надређенога, негде до 29...

Заменик тужиоца: А шта би вам био командир полиције на пример?

Сведок [REDACTED]: Па добро начелник он је био главни то се зна.

Заменик тужиоца: А мислите нема надређеног, нема га ту у Луци?

Сведок [REDACTED]: Да.

Заменик тужиоца: Значи тај ваш чин разводника он је био ту највиши чин и старешина за остале стражаре?

Сведок [REDACTED]: Па јесте, али не мора сад бит толко одговорности нисам имао.

Заменик тужиоца: Добро. Интересује ме ко се све ту налазио.

Сведок [REDACTED]: Да се ја сад баш питам о свему. Значи нисам имао толику одговорност.

Заменик тужиоца: Добро. Е сад за време док сте Ви ту били надзорник да ли се десио неки инцидент?

Сведок [REDACTED]: Па дешавало се.

Заменик тужиоца: Сећате ли се некога да нам испричате шта је било?

Сведок [REDACTED]: Требали су, била је прича. Е Брезово Поље се зове то насеље сад сам се сјетио који су били иселили ради тога екцеса, зато што су са Хрватима преносили чамцима наоружање, хтели су да наоружају. Сад сам се сетио. Била је, једна прича је колала тамо по Луци да је неки Шиптар као силовао Српкињу. И сад био сам ја ту али нисам знао да су неки, да је дошао неки пијани војник и ови су га пустили ови мајмуни, јест тако је. Пустили су га унутра, без оружја, и овај сад не знам ја сам био у канцеларији, нисам знао да га је фрајер извео, отишао и потражио тог типа, сазнао ко је, извели су га, пошто ти хангари нису били закључани него су били отворени да има нека циркулација ваздуха пошто је било лето. Извео га и хтео га је убит, као ти си силовао као Српкињу и онда мене је стражар обавестио кад је овај почео да вришти тамо негде иза, стражар ме обавестио и ја сам отишао тамо и видим да је „Фраер“ био под гасом и онда ја њему кажем то што си чуо није истина, човек је силовао јесте, али одслужио је своје и то је било пре рата. Међутим, неко је пустио ту причу да је то он као сада силовао. И хтио га је убит, на крају се испоставило да је имо сакривен нож и срећом ја сам га спречио и ето.

Заменик тужиоца: Сећате ли се још неког инцидента?

Сведок [REDACTED]: Па било је неких али није то било толко значајно сада.

Заменик тужиоца: Да ли се дешавала на пример туча између њих у хангару?

Сведок [REDACTED]: Па добро, реткост је било да се између себе ударају.

Заменик тужиоца: Реците ми овако, кад Вас неко пита да уђе унутра а он је припадник Војске Републике српске или полиције, бележите ли Ви његов улазак негде?

Сведок [REDACTED]: Па бележи се улазак, рецимо он хоће да било је много Срба који су били комшије, рецимо Муслимани су били комшије па су доносили им нешто да ли од хране, да ли од одјеће, све што им треба. Цигарете су им доносили рецимо. Ето било је неких Срба који су својим животима гарантовали ето дали су свој потпис да ће бринут о њима и ови су пуштали, инспектори су пуштали рецимо Муслимане да воде рецимо својој кући и тако, било је и таквих а то нико не помиње мислим кад је био мој случај, кад се мени судило то нико није помињао. Битно је само да се изнесе оно што не ваља. Али добро тако је то.

Заменик тужиоца: А може ли он ако дође са наоружањем може ли да?

Сведок [REDACTED]: Па обично му се наоружање значи чим дође значи уклања му се наоружање значи.

Заменик тужиоца: А одлази без наоружања?

Сведок [REDACTED]: Па улази унутра без наоружања значи, на капији му одузимају и улази унутра без наоружања.

Заменик тужиоца: А да ли се сећате да сте некога пуштали и са наоружањем?

Сведок [REDACTED]: Не.

Заменик тужиоца: Добро. Ми из ове пресуде где сте Ви осуђени видимо да је та пресуда донета на основу признања и нас не занимају ови други детаљи него управо што Вас је председница већа питала око [REDACTED]. Видим да сте и Ви у контакту неком физичком били с њим, па ме занима тај [REDACTED] ко је он, знате ли Ви нешто ко је он био тада?

Сведок [REDACTED]: Не могу се сјетити да Вам право кажем. Једино кад би можда знао...

Заменик тужиоца: Да он није био можда припадник њихове војске, полиције или да је био неки функционер негде или тако што?

Сведок [REDACTED]: Па не знам, били су неки функционери рецимо СДА били су благајници, рецимо секретар је био рецимо.

Заменик тужиоца: А јел сте Ви некога од тих затворених лица ту испитивали? Било по Вашем нахођењу било по налогу из полиције?

Сведок [REDACTED]: По налогу полиције да. Инспектора да.

Заменик тужиоца: Они дођу ту или Вам пошаљу писмено то како?

Сведок [REDACTED]: Па ето ја сам био као онај фазон, да их припремим рецимо кад они дођу да дају изјаве то.

Заменик тужиоца: Добро, е сад овај, сећате се како је то било у вези тог Буквић Мухамеда можете да нам испричате?

Сведок [REDACTED]: Не могу се сјетит, право да Вам кажем. Гледам да настојим да заборавим рат, и мени је рат донео компликације.

Заменик тужиоца: Не можете се да се сетите због протека времена или?

Сведок [REDACTED]: Па 22 године су у питању и онда и моја робија што сам и ја одслужио сам своје и сматрам да више немам ништа са тим и настојим све да заборавим. Јел ме разумјете? То је за моје здравље, за моје психичко здравље. Не волим да ми стално неко помиње, помиње нешто.

Заменик тужиоца: После рата где сте наставили да радите и да живите?

Сведок [REDACTED]: Па једно време сам после рата значи био сам живио у Брчком, био сам имао сам жену, онда су ме ухапсили ја мислим да је то било 2004. крајем 2004. су ме ухапсили на Нову годину су ме ухапсили, пристао сам на нагодбу зато што сам видио, ја сам био први случај тамо у Брчком дистрикту, знао сам да ћу бити, нема теорије да будем ослобођен. Били су ме сумњичили за неких 20 тачака, од тога су свели на 4 тачке и те 4 тачке сам немило признао али тако је испало. Ја мислим да је то све бизнис, погодба, нагодба, посао, било је у питању године, боље и б него 15-20, треба мислити даље о животу ко размишља. Онда сам кад сам дошао у Брчко видио сам да сам значи изгубио сам своје муштерије, иначе сам молер по занимању, значи све се променило знате кад одсуствујете 6 година вас нема.

Заменик тужиоца: После рата нисте...

Сведок [REDACTED]: Онда сам отишао за Бијељину.

Заменик тужиоца: Нисте остали у полицији?

Сведок [REDACTED]: Не.

Заменик тужиоца: Не.

Сведок [REDACTED]: Не дај боже никад више.

Заменик тужиоца: Добро. Толико, немам више питања.

Председник већа: Одбрана јел има питања?

Адв. Теодор Гаврић: Немам питања, хвала.

Председник већа: Оптужени имате Ви неко питање за сведока? Добро, седите. Јел то све што имате да изјавите?

Сведок [REDACTED]: Једино ако Ви имате шта да питате?

Председник већа: Питали смо. Реците ми како сте дошли [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Да.

Председник већа: Како сте дошли аутобусом?

Сведок [REDACTED]: Аутобусом.

Председник већа: Колико је карта повратна од [REDACTED]?

Сведок [REDACTED]: Негде око 25 евра.

Председник већа: 25 евра. Добро, а реците ми кад сте дошли?

Сведок [REDACTED]: Дошао сам јуче. Ту ми сестра живи у [REDACTED]

Председник већа: Добро. Тражите ли трошкове за пут?

Сведок [REDACTED]: Само за пут.

Председник већа: За пут. А за исхрану?

Сведок [REDACTED]: Не треба ми.

Председник већа: Само за пут јел?

Сведок [REDACTED]: Сестра ми...

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Сведоку се досуђују трошкови путни за аутобуску карту од [REDACTED] до Београда и повратак од Београда до Б [REDACTED] у износу од 2.880,00 динара, који ће му бити исплаћени на терет буџетских средстава Вишег суда у Београду.

Председник већа: Ево добили сте 2.880,00 динара, сад кад изађете одвешће Вас код службенице која ради помоћ и подршку сведоцима па ћете добити на руке тај износ путних трошкова. То је све хвала Вам лепо можете ићи. Довиђења.

Сведок [REDACTED]: Хвала.

Председник већа: Ми имамо данас два сведока која нису стигла за која смо овај, које смо звали то су [REDACTED]. Немамо никаквог извештаја у вези са њима ни да ли су добили позив ни дал нису, па ћемо поновити за њих двојицу позиве да их још једанпут позовемо. Остали су нам још овде из оптужнице сведоци [REDACTED] чије је пребивалиште у Сједињеним Америчким Државама и за овог оштећеног [REDACTED] у Аустралији. Ви сте чули данас мишљење комисије вештака па бих ја пошто сад иду летњи одмори до следећег претреса тражила протокол здравствених установа о лечењу [REDACTED] у Брчком пре одласка у Аустралију.

Значи ако каже вештак да је он 20 година уназад болује од шизофреније претпоставља, да видимо да ли се лечио, шта како, да евентуално видимо тај извод из протокола здравствених установа да ли се тамо лечио, како, шта, да то прибавимо па ћемо даље видети како ћемо овај с њим. Пошто сте Ви тужиоче предлагали саслушање видео конференцијском везом, а Ви сте браниоче предлагали непосредно саслушање. Значи овако,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи се глвни претрес одлаже.

Наставак се заказује за **14. јули 2014. године, у 09,30 часова**, што се присутнима саопштава и има им служити уместо позива.

На претрес позвати сведоке и то:

1. [REDACTED] и сведока
2. [REDACTED] дипломатско конзуларним путем.

-Службеним путем тражити од надлежних органа дистрикта Брчко извод из протокола о лечењу оштећеног [REDACTED] у здравственим установама у Брчком за период од 1994. године до његовог одласка у Аустралију.

Ја би вам дала сад поред овог термина 14. јула, значи кад саслушамо ову двојицу сведока под условом да дођу још један термин за септембар месец, то би био 15. септембар у 09,30 часова, да позовемо овог сведока из Америке, значи [REDACTED] путем дипломатско-конзуларним путем, ако он, морамо мало дужи рок због одласка поште уручења позива.

Потом се претрес заказује за **15. септембар 2014. године, у 09,30 часова, судница 4**, значи исто ова судница ће бити.

На који претрес позвати сведока [REDACTED], са адресе из оптужнице у САД-у, дипломатско-конзуларним путем.

Значи тад бисмо тог сведока под условом да прими позив и да дође. То би било све за данас. Реците.

14. јула у 09,30 а 15. септембра исто у 09,30.

14. јула је судница број 3 само да знате, а 15. септембра је судница 4. Значи ова судница.

Хвала лепо. Довршено у 12,20 часова.

Записничар,

Председник већа-судија